

Pijanistica koja svira muški

Od silnih komplimenata koje je Mica Pap dobila tokom svoje muzičke karijere, najviše ju je obradovao jedan od posljednjih - da klavir svira muški! Objašnjava nam da to tako i treba biti, jer klavir jeste muški instrument. Dodaje da poznavatelji klavira kod pijanistica gledaju prvo ruke koje trebaju biti, takoreći, muške. Tipke treba udarati i s određenom dozom muške agresivnosti kako bi zvuk ispunio cijelu koncertnu salu, a da se, uz to, s klavira čuje i cijela simfonija, govori.

Nedavno je zadivila muzičke slado-

kusce u Luxembourg, gdje je održala dva koncerta. U publici je bilo i ljudi koji su stigli iz okolnih zemalja - Francuske, Belgije i Njemačke. Razgovarali smo u sarajevskoj Muzičkoj akademiji, gdje je ova vrsna koncertna pijanistica profesorica klavira. Gledamo joj ruke koje ni najmanja ne liče na muške.

OSVETA "Tako sviram jer sam prvo počela udarati po tipkama pa tek onda svirati. Klaviru sam prvi put prišla u trećoj godini. Nisam mogla da dohvatim violinu. Roditelji su je stavljali na ormar sklanjajući je od mene. Privlačila me je,

bila mi je baš zanimljiva. Htjela sam da čeprkam po žicama. No, moji su se bojali da je ne uništim. Za klavir su me puštali računajući da mu onako sitna ne mogu naškoditi. Ponekad sam iz revolta muški udarala po tipkama. Mala slatka osveta."

Omiljene igračke bile su joj i rekviziti iz sarajevskog Narodnog pozorišta u kome su njeni roditelji, eminentni muzičari, često nastupali. Oboje su bili i profesori, Ljudevit violine, a Angelina klavira.

"Moji se, pogotovo u početku, nisu mnogo bavili mnome kad bih sjela za klavir. Mati mi nije bila ni profesorica u

Sarajevska umjetnica **MILICA PAP** nedavno je zadržala muzičke sladokusce u Luxembourgu gdje je održala dva koncerta, a najviše ju je obradovao jedan kompliment

srednjoj muzičkoj školi. Bojala se da neće moći biti objektivna. Preputila me je kolegici Feridi Mušanović. Osim toga, njena filozofija bila je da u životu moram sve sama naučiti jer ću se u neko doba sama morati probijati kroz život. U nekim trenucima sam čak umišljala da me, kad je muzika u pitanju, ignorišu. Smetalo mi je što je majka više vremena posvećivala svojim učenicima. Željela sam privući pažnju pa sam nastojala biti bolja od svih. Počele su pristizati i nagrade.”

ODLIKAŠ Srednju školu Milica je završila kao maturant generacije, 1991. godine. Osvojila je dvije prve na-

■ Bujice emocija

Romantična je duša. Priznaje da joj ponekad i suza veoma lako krene. “Srećom, to mi se uglavnom događa kad čujem uživo dobru klavirsku izvedbu. Dobra muzika, dobro odsvirana, zaista mi može dotaći dušu i pokrenuti bujicu emocija.”

grade na republičkom takmičenju i jednu treću na saveznom takmičenju. Prvi solistički recital održala je 1990. u koncertnoj sali sarajevske Srednje muzičke škole. Na repertoaru su bila djela Bacha, Beethovena i Liszta.

Školovanje je nastavila 1991. u Beogradu, na Fakultetu muzičke umjetnosti, kao stipendista BiH. Diplomirala je kao najbolji student na odsjeku za klavir, s prosječnom ocjenom 9,75. Iz klavira je imala desetku tokom sve četiri godine studija. Prije nego što će diplomirati,

FOTO: GEORGE CLASEN

Osim klasične muzike, voli i sevdalinke. Uz njih i pjesme Stinga, Jamiroquaija te Harija Varešanovića. U slobodno vrijeme uživa i u šetnjama uz Miljacku te fitnessu, zbog kondicije koja joj je potrebna za nastupe

nastupala je i u Budimpešti. U septembru 1997. zaposlila se kao profesorica klavira, kamernе muzike i korepeticije u Srednjoj muzičkoj školi u Sarajevu.

POVRATAK Magistarske studije takođe je završila u Beogradu, 2000. Te godine je pod pokroviteljstvom UNESCO-a pokrenula akciju *Muzika bez granica: muzički most Sarajevo - Mostar - Banja Luka - Brčko*. Naredne je postala stručni saradnik na sarajevskoj Muzičkoj akademiji. Godine 2003. ministarstvo za kulturu i obrazovanje Luxembourgа ju je pozvalo na specijalizaciju. U toj zemlji

je boravila do 2005. i vratila se u BiH.

“Ovdje sam rođena, odrasla, a i ova država me je poslala van da se školujem. Nikad se nisam pokajala zbog povratka. Vani, zapravo, ne bih izdržala duže od tri sedmice. Plakala bih od želje da se vratim kući. Gotovo da je tako bilo, i to nakon sedam dana, kad sam tek otišla u Luxembourg. Držalo me je to što sam znala da ću se vratiti u svoj grad, među ljude koji pričaju na mom jeziku, koje poznajem, počev od kolega profesora i muzičara, do taksista i prodavaca na mojoj pijaci.”

U Luxembourgу je bila oduševljena

uslovima za rad i mogućnošću da prisustvuje koncertima najvećih svjetskih zvijezda klasične muzike. No, mentalitet ljudi nije joj toliko odgovarao kao što joj paše naš, naročito Sarajlija.

“Zamislite, izgleda da je žena kod koje godinama kupujem hranu na pijaci svoje tele nazvala Milica. Tako je izrazila pažnju i poštovanje prema meni. A ja volim kontakt s takvim ljudima, našim običnim svijetom. Meni je to relaksacija. Najbolje bi, ustvari, bilo kad bih Sarajevo mogla preseliti u Luxembourg.”

Ove jeseni vjerovatno će nastupiti i u Belgiji i u Francuskoj. Već je startala s pripremama. Planira u repertoar uvrstiti i tako afirmisati djela autora s ovih naših prostora, Mokranjca, Darija Vučića i Vojislava Komadine. S njihovim djelima se predstavila i publici u Luxembourgу i naišla na dobar prijem.

TAJNA “Ljude zanima nešto novo, njima nepoznato. Naročito ih oduševljavaju djela koja sadrže etnoelemente, lijepo obradene, odnosno stilizirane. Nosila sam im odavde i naše filmove pa im prevodila. Dopao im se naš crni humor. Njima je sve potaman u životu pa se na taj način ne znaju šaliti. I to im je zanimljivo.”

Osim klasične muzike, Milica voli i sevdalinke. Uz njih i pjesme Stinga, Ja-

Još je gospođica

Milica je gospođica. Nije nam htjela reći ima li dečka. Status gospođice pravda riječima da je za klavirom gotovo svaki dan, ujutro od 7.30 pa naveče do 11.

“Mi muzičari, bilo kojem muzičkom pravcu da smo posvećeni, teško se možemo uklopiti u porodični život.”

miroquaija te Hari Mata Harija, zbog Varešanovićevog vokala. U slobodno vrijeme uživa i u šetnjama uz Miljacku te fitnessu, zbog kondicije koja joj je potrebna za nastupe koji nekad traju i više od dva sata.

“Nije to maltretiranje publike. Sviram iz stomaka, dajem sebe cijelu u nastupu i onda to ne može biti dosadno. Ne glumim za klavirom, ne pravim gestikulacije i tikove, a vrijeme brzo prođe. E, a kako publici to vrijeme brzo prođe, to je moja tajna.”

BORIS JOVANOVIĆ